

Davetsiz Konuk 1

– BelkiBirGün · 15 Eylül 2011

Gece gözümü hiç uyku tutmamıştı. Rüzgarın uğultusu ve kiremitlerin "taka tuka" sesleri uykuya geçmemi engelliyordu. Sadece rüzgar ve kiremit miydi beni uykusuz kılan neden? Tabi ki değildi. Sabaha karşı tam dalmak üzereyken, gündüz kumsalda yaşadığım bir anım aklıma geldi ve göz kapaklarımın kapanmasını engelledi. Sonra da uykumu kaçıran anıma doğru yol aldı düşüncelerim.

...O gün aşırı sıcaktı ve evde durmak imkansızdı. Gün boyunca sahilden ayrılmamıştım. Deniz harikaydı. Ege'nin mavi ufukları ve zümrüt yeşili Kazdağlarının sıra sıra muhteşem duruşu gözlerimi okşuyordu. O günü kendime adamıştım: Kah kumlarda, kah denizin tuzlu suyunda, kah da çay bahçesinin gölgeliklerinde yeni tanıştığım insanların dünyasında yolculuklardaydım. Kumsalda güneşlenirken, bedenim uzun süreli hareketsizliğe hiç sabrı yoktu. Bir sağa, bir sola dönüşler yaparken rüzgarın savurduğu kumlar burun deliklerimden içeri girmekteydi. Bir haftadır kesilmemişti rüzgar. Kitap okuyarak zamanı tüketmeyi denemem de boşaydı. Sarı sayfaları çevirdiğimde İda'nın ılık soluğundan yırtılacak gibi "şap şap" ses çıkartıyor, okuma zevkim kaçıyor. Kitabı plaj çantamın içine koyup uyumayı deneyecektim ki, başımda bir gölge belirdi. Önce umursamadım. Gözlerimi kapadım ve başımdaki hasır şapkayı yüzüme örttüm. Oda ne! Başımda dikilen yabancı konuğum gitmemiş ve bana seslenmekteydi:

"Hanımefendi bakar mısınız lütfen! Az önce ne okuyordunuz?"

Yüzümdeki hasır şapkamı elime alıp, dirseğimin üzerinde doğruldum. Önce benimle mi konuşuyor, diye sağıma soluma bakındım. Evet, bakışları benim üzerimde olan tahmini 60-65 yaşlarında, kır saçlı ve mavi gözlü bir erkekti. Hiç tanımadığım bir yüzdü. Efendi görünüşlüydü. Sorusunu nezaket gereği yanıtladım:

"Hikaye kitabı".

"Bana verir misiniz, biraz okuyayım?"

Hoppala, bu istek de neyin nesiydi?! Henüz bitiremediğim ve üstelik de emanet bir kitabı; şu yabancı konuğa vermek gelmemişti içimden.

"Hayır, veremem beyefendi!"

"Neden, bir sakıncası mı var?"

Aa, adam hem ısrar ediyordu hem de şaşkın bakışlarıyla beni sorguluyordu. Aksi kadın rolünü de oynamak istemiyordum. Ama sesimin tonu değişmişti:

"Beyefendi, başka bir kitap olsaydı elimdeki, inanın hiç düşünmeden verirdim size. Ama emanet kitap ve henüz ben bile okumadım."

"Olsun canım, şöyle on sayfa okuyacağım o kadar, ne var bunda, neden vermek istemiyorsunuz anlamış değilim sizi?!"

Aaa, adam da sesini yükseltmişti. Ayrıca, çevremizdeki bir kaç şemsiye altında güneşlenen insanların yavaş yavaş doğrulduklarını, meraklı bakışlarını da üzerimize doğrulttuklarını göz ucuyla görebiliyordum. Hafiften sinirlenmiştim de.

"Beyefendi bu gazete değil ki, vereyim ve beş dakika sonra sizden alayım!..Hayret bir şeysiniz yahu! Bu 250 sayfalık bir hikaye kitabı, " "Ee, ne olacak ki, alt tarafı on sayfa okuyup, tekrar vereceğim size. Neden vermiyorsunuz bana?"

Allahım, ya! Öyle sıkılmıştım ki, tacizin böylesi de ilk kez başıma geliyordu. Bir kitap sever, okur-yazar olan ben ki, insanları okumaya teşvik etmek için çabalardım...Oysa şu anda oldukça farklı bir taleple karşılaşmış, kitabımı vermemekte de direniyordum. Onun ısrar eden ciddi tavrı ve güneşimi engelleyip zamanımı çalmasına karşı da ayrıca sabır gösteriyordum. Ses tonumu ayarladım ve dışlerimin arasından sözcüklerin üstüne basa basa sürdürdüm konuşmamı.

"Bakın beyefendi bu kitab...ııı sizeeee vermemmmmm mümkün değilllll. Lütfen ısrarrrr etttt....meyinnnn!"
Adam omzunu silkti:

"Aa, ne var ki bunda, hem kitabınızı yemeyeceğim ki. Hem ben kitaplara çok önem veriririm. İyi bir okuyucuyumdur. Kitabın konusu nedir?"

" Yaşamdan kesitler, kısa kısa özyaşam hikayeleri," dedikten sonra "Hay, ya rabbimmm bana sabır ver!" diye de içimden söylendim, çaresiz. Ve onu başımdan savmak için son kozumu kullandım:

"Bakın beyefendi, kitap okumayı sevmeniz çok iyi bir şey. Ayrıca titiz bir okuyucu olduğunuzu anlıyorum. Buna da hiç şüphe etmiyorum, lakin... "

Sözümü kesmez mi?

"Ee, ne var bunda, verin işte, on dakika sonra size getiririm kitabınızı, merak etmeyin yemeyeceğim..."
Hay Allah, gülsem mi, ağlasam mı, şaşırdım? Ve güldüm de...

-Devamı Var-

Emine PİŞİREN